

PERDRE L'ESMA

Un relat de: [Josep Ventura](#)

Aturo la moto al costat d'un pi gran que hi ha al pla de les acàcies, agafo el cistell que duia sobre el dipòsit de la moto i travessant el torrent per sobre unes pedres m'enfilo bosc amunt a caçar bolets.

Aviat començo a trobar rossinyols que groguegen pel sotabosc, arribo a un petit aulet i per la vermellor d'escarlats que veig potser ompliré el cistell. Vaig recollint cap aquí, cap allà, de tant en tant trobo algun pinetell, orelles d'ase i fins i tot un ou de reig com un plat, també n'hi ha de bords, he collit un mataparent pensant que era un siureny i uns quants que no els conec i ni els toco. Anava a estones de quatre grapes, però ha valgut la pena, encara que vaig força esgarrinxat per els arítjols, ja tinc el cistell ple i gairebé és fosc. Vaig a sortir a la carretera general per tornar, però sorpresa, el camí que trobo és una carretera vella amb brucs i estepes. Això no em lliga gens, miro amunt i avall, és fosc. M'adono que estic perdut en aquesta immensitat de bosc i fot un fred que pela. Busco una clariana i encenc un petit focarret, netejo uns bolets i enforquillats amb un tronc els faig a la brasa. Després de sopar acompanyat de la solitud i dels sorolls de la nit, apilo unes fulles seques i m'estiro prop del foc que s'apaga. Em tapo amb unes branques de bruc i abans d'adormir-me, el ventet que mou les branques em du el crit d'una guineu propera.

Em desperto quan surt el sol amb la sensació que feia temps que no havia dormit tant bé. Ara, de dia m'oriento millor, perquè conec la muntanya i veig que estic a una carena bastant allunyada d'on havia d'estar. Xino-xano agafo el cistell i vaig a buscar el camí que em guiarà fins on vaig deixar la moto, mentre vaig menjant alguna cirera d'arboç ben madura. En Duc, el gos d'atura català que tinc a casa, em deu haver trobat a faltar, sort que li vaig deixar la cassola plena.